

Hoofdstuk 1

“Steeds meer mensen in Nederland bereiken de leeftijd van honderd jaar en om dit te vieren gaat Netwerk op bezoek bij de honderdjarige Piet, die heel goed weet wat een mens op leeftijd nodig heeft.”

Het beeld op de tv schakelde van de studio naar een oude man die geïnterviewd werd. Tom was net op tijd klaar met de afwas om het laatste deel van zijn favoriete programma te kijken.

De interviewer vroeg: “hoe voelt het nu om honderd jaar te zijn?”, waarna de oude man de tijd nam om zijn lijst met gebreken door te nemen: “Ik loop met een katheter, ik heb een pacemaker, ik heb een kunstgebit en een gehoorapparaat....”

Suzan was boven nog bezig met haar studie.

Waarschijnlijk zou ze over een half uurtje wel klaar zijn en dan zouden ze samen nog even tv kunnen kijken.

Tom pakte een stapel proefwerken uit zijn tas om die na te kijken.

“Dus nog een haarstukje en dan ben ik weer compleet.”

Na deze grap schakelde de camera terug naar de studio en de presentator leidde het volgende filmpje in:

“Metropolis is in een kliniek in de Verenigde Staten waar

patiënten op recept cannabis kunnen verkrijgen. Een van de medewerkers verraad per ongeluk dat je daar als gezonde liefhebber ook prima terecht kan.”

Ergens buiten hoorde Tom een auto lang toeteren, of misschien een scooter. Hij pakte het eerste proefwerk, terwijl hij met een half oog de tv bleef volgen. Daar werd nu iemand geïnterviewd die bij de kliniek werkte. Nadat die persoon werd gevraagd wat zijn aandoening precies was, wist hij eerst niet wat er werd bedoeld, maar zei daarna snel: “Oh, chronische pijn.”

Het eerste proefwerk was van Gijs en hij had het niet zo goed gemaakt. Tom gaf hem er een zes voor, terwijl Gijs normaal gesproken altijd een acht of een zeven haalde. Boven hoorde hij dat Suzan aan het rondlopen was.

‘Ze zal al klaar zijn,’ dacht Tom.

‘Dan zal ze zo wel naar beneden komen.’ Hij vroeg zich af of hij alvast koffie moest zetten, maar hij wilde eerst nog wat proefwerken doornemen. Als Suzan zo beneden kwam, kon zij dat wel doen.

In de studio ging de presentator verder met het volgende onderwerp: “Tijdens de open Chinese kampioenschappen snooker neemt de Engelsman Peter Ebdon veel tijd om na te denken. Nu zullen we wat

beleven, hoor je de commentator haast denken en inderdaad, de climax is magnifiek.”

Het beeld schakelde van de studio naar een snookerspeler die een tijd lang aarzelend keek naar de ballen op het veld en zich afvroeg welke bal hij het beste kon spelen.

“Ruik jij ook een brandlucht, Tom?”

Suzan was de trap afgekomen en stond nu in de deuropening. Zodra ze het zei, merkte Tom het ook op. Er hing een flauwe lucht van rook in de kamer. “Ja, nu je het zegt.” Tom stond op en liep naar de tv, waar de snookerspeler nu eindelijk aanstalten maakte om een bal te stoten. “Bijna twee minuten denkt hij al na,” zei de commentator enigszins ongeduldig.

“Hier komt het niet vandaan,” zei Tom.

“Hier ook niet,” zei Suzan, die de keuken in was gelopen.

“Zou het van buiten komen?”

Tom keek naar buiten, maar daar was verder niks te zien. Hij deed de tuindeur open en rook dat de lucht scherper werd. “Ja, het komt van buiten. Het zal wel ver weg zijn, want ik zie niks bijzonders.” Hij bleef even buiten staan en liep daarna weer naar binnen. Hij had net de climax van het snookerfilmpje gemist en hoorde de commentator nog teleurgesteld zeggen: “Nou, dat moet een vergissing zijn,” terwijl het publiek in de studio

lachte. De presentator was alweer bezig met de aankondiging van het volgende filmpje. “Een van de vragen in ‘ik hou van Holland’ gaat over Epke Zonderland. Het is een wonder hoe model Kim Feenstra in vorm blijft, want sport is duidelijk niet aan haar besteed.”

“Heb jij al koffie gezet?” vroeg Suzan. “Nee, wil jij dat doen?” zei Tom, terwijl hij op de bank ging zitten en zijn stapel proefwerken er weer bij pakte.

Na wat spectaculaire beelden van een turner die zich uitsloofde aan een rekstok, luidde de vraag op tv: “Hoe heet het turnonderdeel waar Epke goud mee wint?” Het model keek glazig voor zich uit en zei:

“ver....schoon...verspringen.”

Tom dacht dat hij buiten iemand hoorde schreeuwen, maar dat geluid ging verloren in het gelach van het studiapubliek. Hij zette het geluid uit en miste hierdoor de inleiding bij het volgende filmpje. “Is er iets?” vroeg Suzan, die de kan met water vulde. “Ja, ik dacht dat ik iets hoorde.”

Net toen hij het geluid weer in wilde schakelen, klonk er buiten een enorme knal.

Meteen begonnen er in de buurt twee honden te blaffen en Tom dacht dat hij ook een autoalarm af hoorde gaan.

“Was dat vuurwerk?” vroeg Suzan, terwijl ze naar buiten keek. Tom liep naar haar toe in de keuken en deed het raam open. Meteen werd het geluid van het autoalarm harder en Tom merkte nu ook dat de brandlucht veel zwaarder was dan eerst.

Blijkbaar stond er toch iets in de buurt in brand.

De honden blaften nog steeds en Tom zag dat er verderop in de straat meer mensen voor het raam gingen staan en er een paar deuren open gingen. Hij hoorde nu ook meer mensen schreeuwen, maar deze kreten klonken eerder boos dan geschrokken of bang.

“Zou er een verkeersongeluk zijn gebeurd?” vroeg Suzan. “Ik weet het niet,” zei Tom en hij keek haar aan. “Laten we gaan kijken.”

De tv toonde nu een beeld van een vrouw die een kaart aan het voorlezen was in een bejaardentehuis, maar daar letten Tom en Suzan niet meer op. Ze lieten de tv aan staan zonder geluid, terwijl ze hun schoenen aandeden. Net toen Suzan haar jas pakte, hoorden ze buiten weer een harde knal.

“Jeetje,” zei Suzan, “wat was dat nou weer?” “Zou er nog een ongeluk zijn gebeurd?” vroeg Tom, terwijl hij naar de deur liep met zijn jas in de hand. Misschien was er iets ontploft door de brand. Op straat leek alles nog rustig, maar Tom hoorde een paar straten verderop wel

verschillende alarmen af gaan en hij hoorde meerdere mensen schreeuwen. Het leek alsof er ook mensen aan het juichen waren, maar dat begreep Tom niet. De buurman kwam langsrennen en ging op het geluid af, zonder dat hij Tom en Suzan naar buiten zag komen. Tom wachtte even tot Suzan haar jas aan had en vervolgens gingen ze samen dezelfde kant op.

Aan het eind van de straat zagen ze dat er een duidelijke oranje gloed ontstond achter de volgende rij huizen. Waarschijnlijk stond er daar iets in brand. Ze hoorden de mensen die daar bij waren steeds duidelijker schreeuwen en ondertussen hoorden ze ook bijna onophoudelijk het gerinkel van ruiten die werden gebroken. Het geluid deed Tom denken aan een dronken groep voetbalsupporters, maar dat was niet logisch. Ze woonden in een rustige woonwijk in een dorp en Tom had geen enkele reden om hier op een doordeweekse avond een groep voetbalsupporters te verwachten. Hij en Suzan waren hier twee jaar geleden juist naartoe verhuisd, omdat ze na hun studentenflats in de binnenstad van Arnhem wat meer ruimte en rust om zich heen wilden hebben.

Aan de overkant van de straat zagen Suzan en Tom iemand rennen die juist de andere kant op ging; van het lawaai en het licht vandaan.

“Hee, wat is er gebeurd?” riep Tom, maar de man leek te schrikken van hem en rende nog harder weg. Voordat Tom er achter aan kon gaan, was hij de hoek al om en zag Tom nog iemand de straat in komen rennen. Deze man maakte een heel andere indruk dan de geschrokken man die zojuist langs was gelopen. Hij had een hockeystick in zijn hand en zag er juist erg agressief uit. Zodra hij de hoek om kwam, begon hij met de stick op de dichtstbijzijnde auto langs de straat in te slaan. Tom en Suzan wisten niet wat ze moesten doen. Ze bleven als aan de grond genageld staan kijken hoe de man met de hockeystick de voorruit van de auto te lijf ging. De koplampen had hij al kapot geslagen. In de straat achter hem bleef het geschreeuw en het geluid van gebroken glas door gaan en er dreef zwarte rook door de straat.

Terwijl Tom en Suzan stonden te kijken ging de voordeur van het huis waar de auto voor geparkeerd stond open en er stormde een boze man naar buiten, gevolgd door zijn zoon. De man riep iets naar de man met de hockeystick, die zich omdraaide en meteen uithaalde. De man en de zoon bleven op een afstand

staan roepen, totdat de zoon de kans zag om de knuppel vast te pakken en hij en zijn vader boven op de man doken.

Er kwam nu meer hulp opdagen voor de vader en de zoon. Een jonge man met een zwarte jas en een muts, rende vanuit de straat achter Tom en Suzan hard langs hen; recht op de worstelende mannen af. Alsof hij hierdoor getriggerd werd, kwam Tom plotseling ook weer in beweging en hij rende instinctief op de mannen af om hulp te bieden.

Hij merkte pas te laat dat er iets niet klopte. De vader en zijn zoon hielden de man tegen de kapotte auto gedrukt, terwijl de zoon de hockeystick afpakte en achter zich weg gooide. De moeder was ondertussen in de deuropening verschenen en hield een telefoon aan haar oor. Waarschijnlijk was ze de politie al aan het bellen. De man voor Tom rende nog steeds op de mannen af, maar in plaats van af te remmen toen hij in de buurt kwam, versnelde hij juist en dook hij boven op de vader. Tom stopte met rennen, terwijl hij probeerde te verwerken wat hij voor zich zag.

De man die de auto had vernield zag kans om zich los te maken en hij gaf de zoon een harde klap, terwijl de

andere man de vader te lijf ging. De zoon viel op de grond en terwijl de moeder op de vechtende mannen af liep, probeerde Tom te begrijpen wat er aan de hand was.

Het gejoel en het geschreeuw uit de straat werd luider en er kwam een groepje van drie mannen de hoek om gerend. Tom merkte op dat ze, net als de twee mannen die met het gezin in gevecht waren en nu duidelijk aan de winnende hand waren, alle drie een muts op hadden en hun gezicht hadden bedekt met een sjaal. Een van hen had een stok in zijn hand en een andere een baksteen. Zonder op de vechtende mensen te letten, renden twee van de drie de openstaande deur van het huis in, terwijl de man met de stok de auto aan de overkant te lijf ging.

De avond zou voor Tom abrupt eindigen met veel vragen waar hij het antwoord niet op had.

‘Waar is de politie?’ was bijvoorbeeld een van die vragen die hij in zijn achterhoofd had, terwijl hij zag hoe de mannen tekeer gingen. Als hij de tijd had gehad om er langer over na te denken, zou hij begrijpen waarom er geen politie was. Waarschijnlijk was wat hij nu zag pas een paar minuten geleden begonnen en zo snel kon de politie niet ter plaatse zijn, zelfs niet als de politie nog in het dorp gevestigd was. Misschien wist de politie nog

niet eens wat er aan de hand was. De vrouw was aan het bellen geweest, maar Tom wist niet met wie. 'Wie zijn dit?' of 'Wie is hier verantwoordelijk voor?' waren nog twee van die vragen die door zijn hoofd raasden. Het was duidelijk dat de mannen met de bedekte gezichten bij elkaar hoorden en ze vochten tegen de mensen uit de buurt, maar waarom ze dat deden, begreep Tom niet. Hij kon zich in ieder geval niet herinneren dat de mensen uit zijn dorp ruzie hadden met een rivaliserende groep uit de dorpen in de buurt, zelfs niet als het om voetbal ging.

'Wat moet ik doen?' was een heel terechte vraag in een dergelijke situatie, maar Tom kreeg niet de tijd om er verder over na te denken. Zijn primaire reactie was dat hij hulp moest bieden aan zijn burens, maar een andere stem in zijn hoofd zei dat hij weg moest van deze plek, omdat het gevaarlijk was.

Deze stem werd sterker toen er weer een luide knal klonk in de straat en hij zag dat er ook verderop in de straat groepen mensen met elkaar in gevecht waren. Al deze vragen spookten door zijn hoofd in die ene seconde dat hij naar het tafereel stond te kijken en werden plotseling weggedrukt door een gevoel van paniek die opkwam door de belangrijkste vraag voor hem: 'Waar is Suzan?'

Tom is er ook nooit achter gekomen waarmee hij op zijn achterhoofd werd geslagen. Terwijl hij door zijn knieën zakte en het langzaam donker werd voor zijn ogen, zag hij nog net hoe de twee mannen weer uit het huis voor hem kwamen rennen en hoe er rook uit de woonkamer begon te komen. 'Waar komt die pijn vandaan?' was het laatste wat hij dacht.